

ve celle senâuk-fanzin



-artık ölülerimizi gömme zamanı geldi!

ve celle senâük yalnızca cenaze namazlarında okunur.

bu

asil güç

rapunzel'i saçların-

dan

sürüklese de

intihar şevkini

u

ç

u

rumdan

aşağıya

itemiyordu.

sonra zaro,

uçurumları saçlarıyla

sürükledi.

cadılar çiçektir*/

kadın, adamın eve aldığı elektrikli süpürgeyi aldıktan sonra süpürge ettiği saçlarını kırmızıya boyattı. ev sakinleri güne makinenin gürültüsüyle huzursuz uyanıyor, kahvaltıda artık sadece bir dişinin iki yumurtası kırılıyordu. çocukların android telefonlara indirdiği programların sayısı artınca her geçen gün sabah kahvaltıları güneşin daha da terlediği saatlere erteleniyordu. artık hepten sabah günaydınları yerini bardağa boşalan çayın dökülüşüne, telefonlara gelen bildirim seslerine ve süpürge makinesinin homurtularına bırakmıştı. kadın artık çamaşırları biriktiriyordu. çocuklarının soğuk yüzünü daha az avuçluyor, kocasının her gün tıraşlı yanaklarını neredeyse hiç öpmüyordu. güzelim aile artık şehirle beraber betonlaşan, birbirlerine tahammülsüzleşen, ortak düşmanlıklar edip bireysel çıkarlara odaklanan insanları arasında yabancılaşmıştı. yine adamın eve geç geldiği bir gecede seviştiği kadının saçlarını ve pahalı parfümünü yatak odasında ağırlarken kadın salonda ağlıyordu. ne de olsa ojeyi aseton sökerdi değil mi? işte rimeli de gözyaşı... kadın rimeli bluzunun yakasına değdirene kadar ağladı. İŞTE! bir çamaşır daha! bir bluz daha! bir çarşaf, bir yastık yüzü, bir masa örtüsü! hepsi kirli! bu son bluz çamaşır sepetini taşıran son kirliydi. bir kadın belki sadece aldatılmayı kaldıramazdı. ama kadın önce aldatılmışlığı kaldırdı altıncı katın kapalı penceresinden aşağıya attı. kırık cam parçaları henüz tuz-buz olmuşken üzerine süpürge makinesinin parçalanacak gövdesi düştü. daha henüz birbirlerini neler olduğunu soracak kadar tanımayan komşular pencereye çıkıyordu ki kadının hışımla banyodan kapıp kirli çamaşırları parça parça aşağıya atarken gırtlığını yırtacak kadar, zerdüş'ten daha içten seslenişleriyle karşılaştılar:

- "alın! bunu da alın! bu!nu!da! bunlar bizim yok oluşumuz!"

kadın son olarak bluzunu çıkarıp onu da aşağıya attı. tüm mahalleliyle birlikte çocukları da aşağıda, ceplerinde titreşen telefonlarına aldırış etmeden şaşkınlıkla bir kadının özgürleşmesine şahitlik ediyorlardı. kadın banyoda her gün adamın sakallarını tıraşladığı makineyle saçlarını kazıdı. bir zamanlar kocasına ve çocuklarına süpürge ettiği saçlarına bindi ve kırık pencereden hiçbir yerini çizmeden uçtu. EVET: kocası salonun kapısında, mahalleli sokakta buna şahit oldu: bir kadının özgürleşmesine.

garson ve saki/

izmaritleri yere atmayacađız;
ancak yere düşen yapraklardan biz sorumlu değiliz.

küllerimiz rüzgara emanet.
her gün üç insan ölüyor bu masada
doğan çocuklardan bihaberiz.

garson: çay içen?
-garson! bir insan daha öldü!

garson: çay içen?

her adım başı urgan satan esnaflar var burada.
ama hiçbir otel odasının tavanında avize yok.
her gün hiç insan intihar ediyor bu masada.
hiçbir olay yeri inceleme memuru yerçekimini suçlamaz.

suçlayamaz!
buna kimsenin hakkı yok.
-tanrı böyle istedi garson.

garson: çay içen?

"yavrum bu ne ağıttır!"

"anne okullarda öğretmenlerin ezberlettiği şarkıların cevaplarını biliyorum.

küçük kurbağanın kuyruğunu sen kestir öyle değil mi?"

"..."

zaro, koltuk altında gezdirdiği yumoş ayıcığıyla beraber annesinin terliğiyle ezdiği hamam böceğinin önünde bağdaş kurmuş ağlıyordu. annesi onun cevaplarını söylediği şarkılara gülerken zaro içinden haykırdı: siz benimle beraber ağladığım şeylere ağlamadığınız sürece ben sizin güldüğünüz şeylere gülmeyeceğim.

/zaro'nun hikâyesi burada başlar

napolyon'un izmarit koleksiyonu/

...

bir duman daha aldı sigarasından napolyon...

beklemenin acısı,

ki bu asırlar süren bir beklemektir,

yolunmuş dudaklarını yakan tütünün pasifist direnişi,

bir nefeslik daha kısalttı yareninin ömrünü.

...

bir duman daha...

sonra bir daha ve bir duman...

aman tanrım bu nasıl bir kısastı!

bir duman, bir ciğer. ateş kırmızıya dayanmazdı;

bir nefeslik daha erken çıksaydın eğer.

...

ve nihayet ezildi.

...

ve bilinirdi o kaldırımda, bakire sigaralar birden fazla içilemezdi.

...

güneşe gebe adam/

"güneş nereden doğuyor bayım?

bu karanlık ne zaman boğulacak?"

dedi esmer çocuk

pencereden bakan adama.

-hangi güneş?-

-ne karanlığı?-

-sabahın sekiz buçuğu değil mi?-

"günaydın!"

"günaydın naci hocam,

aynaya bakamam sabahları."

-hakikaten ne karanlığı bu?

güneş çoktan doğdu!

"bana bak orospu çocuğu!

bir daha beni böyle bağırarak uyandıracak olursan seni gerberteceğim!

tamam mı?"

-tamam değil!

asla değil!

susmayacađım.

her sabah,

üstelik güneş doğduktan sonra,

sokak sokak dolaşıp

bağıracağım!

"tamam mı? dedim sana!"

-güneş nereden doğuyor bayım?

"def ol!"

<https://www.youtube.com/watch?v=ml55kpLP138>

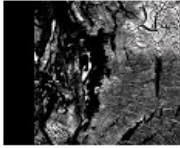
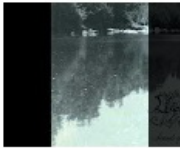


uaral



Uaral - Sound of Pain (2005) [FULL ALBUM]

Siradaki



rob ve dona/

- "bayım, şey, basamak var. basamağa dikkat edin!"

- "hey sen! ne yapıyorsun burada?"

- "basamak var da. şey, ben ve arkadaşım dona burada kalarak belki insanların düşmesini engelleyebiliriz diye düşündük de..."

- "defol git buradan! kaybol!" rob, tanıdığı kimseye benzetemediği bu adamın telaşıyla birlikte dona'ya doğru döndü.

- "bana neden bunu yaptığımı sorma dona. sen hatırlıyor musun bilmiyorum ama ben daha üç yıl önce bu merdivenden aşağı düşüp çenemi kırdığımı çok iyi hatırlıyorum. aklıma bile getirmek istemiyorum. sigara içmeye ne dersin dona?" sağ-solu kontrol ederek cebinden çıkardığı filtresiz sigaralardan birini yere henüz atılmış bir izmaritle yakıp kimsenin görmeyeceği şekilde avucunun içinde tutmaya özen gösterdi. birkaç sokaklık yürüyüşün ardından sessizliği bozan dona oldu:

- "dikkat ettin mi? buraya kadar geldiğimiz sokakların hiçbirinde merdiven yoktu. bu çok ilginç değil mi sence de rob? ve daha da ilginç olanı şimdi merdivenleri kullanacağız olmamız." terk edilmiş binanın en üst katına kadar koşarak çıktılar.

- "bak buradan bizim ev görünüyor. işte şu da o lanet merdiven. burada oturalım." diyen rob sözünü bitirdiğinde çoktan oturmuştu pencereye. dona da itiraz etmeden rob'un yanına oturdu. rob, bitmekte olan sigarasının son ateşini ziyan etmemek için bir tek sigara daha çekti paketinden. dona ayaklarını boşlukta umarsızca sallıyordu. rob, gözünü merdivenden ayırmıyor 'basamak! basamağa dikkat!' diye fısıldıyordu. dona birden ciddileşti:

- "rob! dikkat ayağının altında basamak yok: basamağa dikkat et!" rob, duymuyor gibiydi. sigarasından derin bir nefes daha çekti.
- "rob!"

- "sanırım... sanırım kaosu seviyorum. kargaşayı. insanları görmemeyi seviyorum, şehrin boşalmasını görmek huzur veriyor bana. gökyüzünü sadece ben kirletmek istiyorum. dona! sana bir hikaye anlatmıştım ya, hani şu insanlardan ve şehirlerden bunalıp ülkesini bırakan, dağın tepesinde köpeğiyle tek başına yaşamayı seçen kralın hikayesini. hatırlıyorsun değil mi?" dona'nın, rob'un susmasından başıyla onaylaması gerektiğini anlaması yedi saniye sürdü.

rob devam etti, "işte o kral josef de kaosu seviyor biliyor musun? kaosu ve yalnızlığı!" ayaklarını karnına kadar çekti rob. bağdaş kurup heyecanla anlatmaya devam etti, "bazen sırf daha yalnız kalabilmek için en yüksek ağacın tepesine çıkıp gün batımını seyrediyormuş. bazı zamanlar oluyor günlerce orada kalıyormuş." ama dona çocukları seviyordu. annelerini de, anneleri seven babaları da seviyordu dona. çiçekleri, böcekleri, dağları ve kedileri de seviyordu. oysa rob'un kalbi ışısız kalan şehrin en ücra köşesindeki harabe gibiydi: simsiyah. şehri yakabilirdi dona... eğer o ücra köşe biraz aydınlanacaksa yakabilirdi. oysa harabeyi ateşe verse bile rob ışığı görmeyecekti. içinden sızılar geçiyordu dona'nın. içinden o kadar çok şey geçiyordu ki dona'nın neredeyse saydamlaşmıştı. rob, dona'nın onu dinlemediğini anlıyordu.

- "insanlar neden gidiyorlar rob?"

- "onlar yaşamak için... yaşamak istiyorlar."

- "yaşamak mı?"

- "daha çok yaşamak için."

sessizlik çöktü pencerenin önüne. şehirdeki büyük kaos dona'yı ürkütüyordu. aslında o da en az kaçışan herkes kadar yaşamak istiyordu ya da 'daha çok yaşamak'. rob bunu anlıyordu. aslında dona'nın anlamadığı şeyleri de anlıyordu.

- "peki insanlar kimlerden kaçıyor rob?"

- "daha çok yaşamak isteyen insanlardan." dona anlamıyordu. rob bunu da anlıyordu. dona neyi anlamıyorsa rob hepsini tek tek anlıyordu. sonra sönmekte olan sigarasını da anladı, şehri dansa davet eden dumanını da. insanların bağırışlarını da anladı, merdivenlerin çocukları itmesini de. rob anladıkça her şey anlamsızlaşıyordu. her şey anlamsızlaştıkça dona daha çok anlamıyordu. en son bunu da anladı rob ve artık yorulmuştu.

- "dona! düşündüm de, benim artık sana anlatacağım bir hikayem kalmadı. belki sen artık kendi hikayeni okumalısın." madem öyleydi dona ayağa kalktı. rob gözlerini kapadı. dona yürüdü. rob gözlerini bir kat daha kapadı. dona:

- "basamağa dikkat et!" dedi. rob gözlerini açmadı. dona arkasını döndü ve gitti. rob görmedi ama anladı.

dona hikayesini okumak için okumayı; rob'un okuması için yazmayı öğrenmesi gerektiğini düşünerek gözden kayboldu. artık onun bir hayali vardı. o da hayali olan herkes gibi arkasını dönüp rob'a bakmadan gitti.

soraya'nın recm merasimi/

taşlar doldu kucaklara.

bir kadının saçları tarandı.

ana rahmine düşen çocuklardan,

ana rahminden düşen çocuklara...

elbette bir erkek çocuğu ağladı.

çukur kazıldı,

bir bedenın yarısı kadar.

usül budur:

mahremiyet toprağa gömülür,

kalan kısmı allah'a bakar.

allah, günahkârları sevmez elbette.

elbette her kadın,

erkeğinin günahına gebedir.

eğer ortada bir günah varsa;

kadın ölmez,

iki kişilik gebertilir.

yarım erkek olduđuyla toprağa gömölür,
tam kadın olamadığı yere kadar.
gözleri bilakis gömölmez mesela,
iyice tanısın diye zulmü.
ilk taşı da erkek atar o gün
son taşı da.

allah istemezse
kimse ölmez,
diri diri toprağa gömüldüğü yerden
yarısı çıkarılıp taşlanır.

-güneş bugün de doğudan doğdu.

bir sigara sarıp yakmanın heyecanı hala taze içimde. en güzel tanışma bahanesiydi bir kadından ateş istemek: pardon, ateşiniz var mı? bu şehrin yangını avuç içimi terlettiği zaman eğilip yakacağım sigaramı.

zabıtalarla başım belada... seyyar satıcılar zaten hiç sevmez zabıtaları. el arabam bağlandı demin. üzerime benzin döktüm; eğer ateşiniz varsa... eğer ateşiniz varsa yanık bir sigara içmek istiyorum. adım buazizi, göbek adım neron.

-ben deli falan değilim!

kötü biri de sayılmam. sadece tanrıyla aram pek yok. benim sigaram, tanrıyla beraber yanar. o, nasıl yakıyorsa orospuları, ayyaşları, anneleri ve çocuklarını; ben de öyle yakıyorum tanrıyı işte.

-evet! tabii! ben de memnun oldum!

hatırlıyorum da, ilk ateşi bulduğumuz da nasılda eğilip yakmıştım sigaramı! biraz da sakallarımı. ne keyf almıştım: o tepeden o tepeye koşmadan, şimşegin alevine minnet etmeden içtiğim o sigaradan.

-ateşiniz var mı?

ben, pantolonum olmadığı için bir türlü alışamadım cebimde çakmak taşımaya. itfaiyeyi beklerken evimin yangınında yakamadım sigaramı. çocuklarımın pişmiş eti kokar diye, et pişmeyen evimizde.. eğer bir insan olabilseydim daha çok ağlardım. çünkü insan hep daha çok ağlar ya bir timsahtan. timsah, zavallı ceylanı sindirir; insan, yanan evini söndürür.

-ben çıplak değilim!

kutsal, adem kıyafetlerimle dolaşıyorum.

iletiřim: vecellesenauk@hotmail.com

twitter: vecellesenaukf

